"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପଦ୍ମ ଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପସେବା କରିବାର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାୟା ଖୁବ ଜୋରରେ ପଞ୍ଝା ଅର୍ଥାତ୍ ଚାପୁଡା ମାରିଥାଏ ? ସବୁଠାରୁ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ମାୟା ସେମାନଙ୍କୁ ଜୋରରେ ପଞ୍ଝା ମାରି ଦେଇଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ନାମ ରୂପରେ ଫସିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଅର୍ଥ ମାୟାର ଥାପଡ ଲାଗିବା, ଏହା ଦ୍ୱାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ତେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ହିଁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଯେପରି ବାବା ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବକ ଅଟନ୍ତି, କେତେ ନିରଂହକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ନିରହଂକାରୀ ହୁଅ, ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅହଂକାର ନ ରହୁ ।

ଗୀତ:- ନ ୱହ ହମସେ ଜୁଦା ହୋଙ୍ଗେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ବାବାଙ୍କର ଥିଲୁ ଏବଂ ବାବା ଆମର ଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ଥିଲୁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ତ ଭଲ ଭାବରେ ମିଳିଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ପୁରା ଚକ୍ର ଲଗାଇ ସାରିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ତାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ସିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ପୁନର୍ବାର ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ତେବେ ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ହୋଇ କ'ଣ ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁବନରେ ବସିଯିବ କି? ନା । ତୁମେ ନିଜର ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପଦ୍ମଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ରୁହ । ପଦ୍ମଫୁଲ ପାଣିରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପାଣିଠାରୁ ଉପରେ ଥାଏ । ତା ଦେହରେ ପାଣି ମଧ୍ୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ନିଜ ଘରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ କେବଳ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଯିଏବି ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆସିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ପତିତ-ପାବନ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବିନା ପବିତ୍ର ତ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଆମେ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଆସିଛୁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ପୁନର୍ବାର ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମଝିରେ ତ କେହି ପତିତରୁ ପାବନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ନା ବାବାଙ୍କୁ ନା ତାଙ୍କର ରଚନାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଳିଯୁଗରେ ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ ଶେଷରେ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସୁଖଧାମର ବର୍ସା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ନଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବଞ୍ଚି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବା କେବେ କାହାକୁ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ତୁମେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡିଦିଅ । ନା । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆପେ ଆପେ ଘର ଛାଡିଛ । ଅନେକ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ।

କାହାକୁ ବି ଘର ଗୃହସ୍ଥ ଛଡାଇ ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ବାବା କାହାକୁ ବି ଘର ଛଡେଇ ନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଆପେ ଆପେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବାହାରି ଆସିଛ । ବାବା କାହାକୁ ଛଡାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମର ଲୌକିକ ପିତା ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ କରୁନାହଁ କାରଣ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ଶେଷ ସମୟ । ଯଦି ବିବାହ କରିବୁ ତେବେ ଆମେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବୁ । ତା' ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କରିବାର ସେବାରେ କାହିଁକି ଲାଗିନଯିବୁ । ପିଲାମାନେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ, ରାମରାଜ୍ୟ ଆସୁ । ଡାକୁଛନ୍ତି ନା - ହେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ । ହେ ରାମ ଏଠାକୁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କର । ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନର ସୁଖ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ । ତେବେ ତାହା ତ ବାସ୍ତବ କଥା । ଏଠାରେ ସୁଖ ତ ଆଦୌ ନାହିଁ । କେବଳ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ ଦୁଃଖ ଦେବା ପାଇଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି କି! ବାବା କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ ତୁମେ ଭୁଲିଗଲଣି - ସ୍ୱର୍ଗରେ ଦୁଃଖର ନାମ-ଗନ୍ଧ ନଥାଏ । ସେଠାରେ କଂସ ଆଦି କୁଆଡୁ ଆସିବେ ।

ଏବେ ବେହଦର ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କେହି ତ ନିଜ ମତରେ ଚାଲି ନିଜର ସତ୍ୟାନାଶ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଶୁଣନ୍ତି, କୁହନ୍ତି, ଭାଗନ୍ତି ଅଥବା ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି କେତେ ଅପସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ? ସେମାନେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ଭଳି ଜୀବନ ଗଢିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କଉଡି ଭଳି କରିଦିଅନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମକୁ ନିଜର ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଏହିଭଳି ଚଳଣି କାରଣରୁ ଏହି ପଦ

ପାଇଲି । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ କାରଣ ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ଯଦି ପାପ କର୍ମ କରିବ ତେବେ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିଯିବ । ଯଦିଓ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କମ ପଦ ପାଇବ । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ କିନ୍ତୁ କେହି ତ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପଦରେ ବହୁତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ଯଦି ଯଜ୍ଞରେ କିଛି ଦେଲା ପରେ ପୁନର୍ବାର ଫେରସ୍ତ ନେଇଯା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଚଣ୍ଡାଳ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । କେହି କେହି ପିଲା ପୁଣି ଏଭଳି ଚଳଣି ଚାଲିଥା'ନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ପଦ କମ ହୋଇଯାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହିଭଳି କିଛି ବି କର୍ମ କର ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ରାଜାରାଣୀ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ କମ ପଦ ମିଳିବ । ଯଜ୍ଞରେ ସମର୍ପିତ ହେବା ପରେ ପୁଣି ଯଦି କେହି ପଳାଇଯା'ନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ଅନିଷ୍ଠ କାହିଁକି କରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ରହି ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସେବା କରୁଥିବା ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଏମିତି ବି ବହୁତ ଗରିବ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଆଠଅଣା ବା ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ହଜାରେ ଟଙ୍କା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଗରିବର ଉଚ୍ଚ ପଦ ହୋଇଯାଉଛି କାରଣ ସେମାନେ ପାପ କର୍ମ କରିନଥା'ନ୍ତି । ପାପ କର୍ମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଜମା ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ତ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ଅଛି । ଯଦି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲ ତେବେ ଶେଷ ସମୟରେ ଅଦାଲତ ବସିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚାର ହେବ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବ ଯେ, ତୁମେ ଏହି ଏହି କର୍ମ ସବୁ କରିଛ, ଏବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କର । ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । କେହି କେହି ତ ସବୁକିଛି ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ଓଲଟା କର୍ମ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ରୁହ । ଯଦି ଲୁଣ ପାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଖରାପ କରୁଛ ତେବେ ବହୁତ ଅପସେବା କରିଦେଉଛ । ଯଦି କାହାର ନାମ ରୂପର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପାପ ହୋଇଯାଉଛି । ମାୟା ଯେପରି ଗୋଟିଏ ମୂଷା, ଯିଏକି ଫୁଙ୍କି ଦେଇ କାମୁଡି ଦିଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ରକ୍ତ ବାହାରିଥାଏ କିନ୍ତୁ କିଛି ଜଣାପଡେ ନାହିଁ । ସେହିପରି ମାୟା ମଧ୍ୟ ବ୍ଲଡ ରକ୍ତ ବାହାର କରିଦେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଏଭଳି ପାପ କର୍ମ କରାଇ ଦେଉଛି ଯାହାକି ଜଣାପଡୁ ନାହିଁ । ୫ ବିକାର ଏକଦମ ମୁହଁକୁ ବୁଲେଇ ଦେଉଛି । ବାବା ସତର୍କ ତ କରାଇବେ ନା, ଏଭଳି ନହେଁ, ଅଦାଲତରେ କହିବ ଯେ ଆମକୁ କ'ଣ କେହି ସାବଧାନ କରିଥିଲେ! ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କେତେ ନିରହଂକାରୀ । କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମର ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବକ । କେହି କେହି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଏଭଳି କର୍ମ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେ କଥା ନକହିବା ଭଲ । ତାହା ଅପେକ୍ଷା ତ ଯେଉଁମାନେ ବାହାରେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବହୁତ ଆଗକୁ ବଢିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ମାୟା ଜୋର୍‌ରେ ପଞ୍ଝା ମାରି ଦେଇଥାଏ । ଏହି ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରିବା ହିଁ ତୁମର ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାର ଥାପଡ ଲାଗିଲା । ତେବେ ଆମେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ କାହିଁକି ଆସିବା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏଭଳି ନହେଉ ସେଠାରେ ଯାଇ ଝାଡୁ ଲଗାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ କେହି ପଚାରିବେ ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ, ମୁଁ କେତେ ସେବା କରୁଛି । ମୁଁ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇଛି । ବାବା, ମମ୍ମା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ କେତେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବମ୍ବେରେ କେତେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ, କାରଣ ଚାତ୍ରକ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ବହୁତ ଥିଲେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଚାତ୍ରକ, ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଜ୍ଞାନର ନୃତ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାରିଥାଏ । ଯାହାକୁ ଚାତ୍ରକ ଆତ୍ମାମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ ତେବେ ଯାଇ ତ ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବେ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଉପରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲି ବଦନାମୀ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଅନିଷ୍ଠ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ତେବେ ଏଭଳି କ'ଣ କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଭାରତ ଭଳି ପବିତ୍ର ଦେଶ କେହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି, ଆମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ, ସେଠାରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଥିଲା । ଗୁରୁନାନକ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସିଏ ଆସି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ମଇଳା କପଡାକୁ ସଫା କରିଥିଲେ । ଯାହାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏକ ଓଁକାର....କିନ୍ତୁ ଶିବଲିଙ୍ଗ ବଦଳରେ ଅକାଳ ତଖତ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପାପ କରନାହିଁ ନଚେତ ୧୦୦ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ହୋଇଯିବ । ମୋର ନିନ୍ଦା କରାଇଲେ ତୁମର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବହୁତ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କର ନଚେତ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କିଛି ଓଲଟା କର୍ମ କରିଥିବ ତେବେ ତାହା ଭିତରେ ଭିତରେ ମନକୁ ଘାରିବ । କ'ଣ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମୁଁ ପୁଣି ଏହିଭଳି କର୍ମ କରିବି ଯାହାଦ୍ୱାରା ନୀଚ ପଦ ପାଇବି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି ମାତାପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ତ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ପଶି ଆସିବ । ସେଣ୍ଟରର ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ରହିବା ଦରକାର । ଦେଖ ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ । କେତେକ ପିଲା ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁଠାରୁ ସେବା ନେଉଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ନିରହଂକାରୀ, ସିଏ କେବେ ବି କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ପିଲା ଯଦି ଅବଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ବାବା ତ ବୁଝାଇବେ ନା ।

ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ, ସେକଥା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ସବୁ ପିଲା ତ ଏକାଭଳି ସୁପୁତ୍ର ହୋଇନଥାନ୍ତି, କୁପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଜଣାଇଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ସନ୍ତାନ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ହୋଇଯିବେ । ତେବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, କୌଣସି ଭୁଲ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ ତେଣୁ କୌଣସି ପତିତ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ନା ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବାର ଅଛି ନା ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସିବାର ଅଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ । ଶ୍ରୀମତରେ ସର୍ବଦା ଚାଲୁଥାଅ । ମାୟା ବଡ଼ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତେଣୁ ବାବା ସବୁକିଛି ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ନିରହଂକାରୀ ହେବାର ଅଛି । କାହାଠାରୁ ସେବା ନେବାର ନାହିଁ ଏବଂ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । ଏଭଳି କୌଣସି ପାପ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ନ ହେଉ ଯାହାର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ନିଜ ମତରେ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧିର ବିମାନ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ଦେଖା-ଶୁଣା କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ ।

ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି ଯେତିକି ଦିବ୍ୟ ତା'ର ଗତି ମଧ୍ୟ ସେତିକି ତୀବ୍ର ଅଟେ । ତେଣୁ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧିର ବିମାନ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ବିଶ୍ୱର ପରିକ୍ରମା କରି ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦେଖା-ଶୁଣା କର, ସେମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କର । ଯେତିକି ଯେତିକି ତୁମେମାନେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଚକ୍ର ଲଗାଇବ ସେତିକି ସେତିକି ଚାରିଆଡେ ଆଲୋଚନା ହେବ ଯେ ଆମେମାନେ ଜ୍ୟୋତି ଦେଖିଲୁ, ଚଳପ୍ରଚଳ କରୁଥିବା ଫରିସ୍ତାକୁ ଦେଖିଲୁ । ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ କଲ୍ୟାଣୀ ହେବା ସହିତ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣୀ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୋଇ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଇବା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****